Ako sa mení spoločnosť (a prečo to nie je také jednoduché)

6.7.2026 - | Fórum života

Poznámky z diskusie o pro-life stratégii na BHD 2026.

Keď človek príde na Národný pochod za život, môže mať pocit, že veci sú vlastne jasné. Desaťtisíce ľudí, spoločné presvedčenie, silné emócie, jasné posolstvo. V tej chvíli sa zdá, že zmena spoločnosti je len otázkou času. No keď si sadneme a počúvame ľudí, ktorí sa tejto téme venujú dlhodobo – v Chorvátsku, v Česku, aj na Slovensku – obraz sa začne meniť. Je hlbší. Komplikovanejší. A možno aj úprimnejší.

Jedna z prvých myšlienok, ktorá zaznela, bola až prekvapivo jednoduchá: P*rečo vlastne chceme meniť spoločnosť?* Nie ako politická otázka, ale ako osobná.

Pre Željku Markić to nebola teória. Bola to skúsenosť – vyrastať v rodine, kde mal človek hodnotu. Kde bolo prirodzené vedieť, že každý život niečo znamená a niečím prispieva. A práve táto skúsenosť ju viedla k otázke, ktorá zostáva visieť vo vzduchu ešte dlho po diskusii: *Čo o nás raz povedia tí, ktorí tu budú po nás?* Nie ako jednotlivcoch, ale ako spoločnosti.

Postupne sa ukazovalo, že zmena spoločnosti nie je vecou jedného nástroja. Nie je to ani pochod, ani zákon, ani pekná kampaň. Je to proces, ktorý sa odohráva paralelne na viacerých úrovniach, často neviditeľne.

Na jednej strane je pravda – to, čo si myslíme, čo považujeme za skutočné.
Na druhej strane je srdce – čo dokážeme prijať, čo máme radi, k čomu máme vzťah.
A až potom prichádza zákon – to, čo dokážeme pretaviť do systému.

Keď chýba jedno, ostatné nefungujú.

Možno aj preto sa ukazuje, že pochod za život je dôležitý, ale nie je všetko. Nie je to moment, keď sa veci zmenia. Je to skôr moment, keď sa niečo ukáže. Keď sa spoločnosť na chvíľu zastaví a uvidí, že tu existuje hlas, ktorý nechce zostať ticho. Ale to, čo sa stane potom – alebo nestane – to už závisí od oveľa viac vecí než od jedného dňa v uliciach.

Zaujímavé bolo sledovať rozdiely medzi krajinami.

Chorvátsko si zvolilo cestu, ktorá je takmer strategická v každom detaile. Namiesto jedného veľkého pochodu majú desiatky menších. Opakujú posolstvo. Neustále. V mestách, v médiách, v rozhovoroch. Nie raz za rok, ale znova a znova. A postupne sa mení obraz v spoločnosti – z malej skupiny na niečo, čo je viditeľné a normálne.

V Česku je prístup ešte iný. Menej dôrazu na veľké slová, viac na konkrétne kroky. Na to, čo sa dá urobiť teraz, hneď. Pomoc konkrétnym ženám. Zmeny, ktoré možno nie sú revolučné, ale sú reálne. Možno menej viditeľné. Ale trvalejšie.

A niekde medzi tým je Slovensko. Máme veľké pochody. Máme silnú kultúrnu tradíciu. Máme veľa ľudí, ktorým na tejto téme záleží. A predsa v nás zostáva pocit, že niečo nie je úplne prepojené.

Nie v cieli. Tam je zhoda. Ale v ceste.

Možno práve preto sa aj tento rok otvorili otázky, ktoré sa nedajú jednoducho vyriešiť. Niektoré organizácie sa rozhodli nevstúpiť do partnerstva s Národným pochodom za život. Nie preto, že by nesúhlasili s ochranou života. Ale preto, že inak vnímajú spôsob, jazyk, dôrazy.

Niekomu sa môže zdať, že ide o zbytočné rozdelenie. Ale ide skôr o niečo iné – o hľadanie cesty, ktorá bude v dnešnej spoločnosti skutočne účinná. Jedna cesta hovorí hlasno. Druhá sa snaží viac sprevádzať. Jedna mobilizuje. Druhá buduje dôveru.

A pravdou je, že bez jednej ani druhej to nejde.

Kde je odpoveď na naše napätia. Nie v tom, že budeme mať jednu dokonalú stratégiu. Ale v tom, že budeme verní tomu, čo je nám zverené. Niekto pôjde na pochod. Niekto bude sedieť s konkrétnou ženou v poradni. Niekto bude rokovať s politikmi. Ak sa dokážeme navzájom rešpektovať, zistíme, že tá zmena sa už deje.

https://forumzivota.sk/ako-sa-meni-spolocnost-a-preco-to-nie-je-take-jednoduche